

ת"פ 35105/12/18 - מדינת ישראל נגד מורד עדיני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 35105-12-18 מדינת ישראל נ' עדיני(עציר)
בפני כבוד השופט אייל כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מורד עדיני (עציר)

הנאשם

הכרעת דין

עניינה של הכרעת הדין בשאלה האם יש לזכות את הנאשם מעבירת האיומים המיוחסת לו, לאור טענתו לפיה בעת בה השמיע את דבר האיום, היה הוא שרוי בשכרות חלקית ומשכך לא התגבש בו היסוד הנפשי בעבירה.

1. כתב האישום

נגד הנאשם, יליד 1997, הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירת איומים, מכוח סע' 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

על פי הנטען, הנאשם ורעייתו מתגוררים ברמלה. ביום 15.12.18, בשעה 2:41 או בסמוך לכך, בעת שרעיית הנאשם לנה את שנתה, התקשר הנאשם, בעודו בגילופין, ארבע פעמים במשך כעשר דקות, למוקד 100. בשיחות אלה ציין בין היתר באזני המוקדנית כי משעמם לו וכי הוא מבקש להיכנס לבית הסוהר. בשיחה השלישית ציין בין היתר: "אני עוד מעט רוצח את האישה שלי אם לא תבואו אני רוצח אותה" (להלן גם: "האמירה"). בשיחה הרביעית מסר את מיקומו. במעשיו אלה, נטען, איים הנאשם שלא כדין באזני המוקדנית בפגיעה ברעייתו, במטרה להפחידה.

2. יריעת המחלוקת בין הצדדים

הנאשם לא חלק על קיומו של היסוד העובדתי בעבירת האיומים, קרי, כי אכן השמיע באזני המוקדנית את האמירה הנ"ל. עם זאת, בעת שהשמיעה, היא שרוי בגילופין, לאחר ששתה יחד עם אחרים אלכוהול. בשל צריכת האלכוהול היה נתון בשכרות חלקית, בדרגה ששללה ממנו בפועל יכולת לגבש כוונה פלילית. מטרתו היחידה הייתה להיעצר, לאור

המצוקה בה היה נתון. לא הייתה בליבו כל כוונה או מטרה להפחיד את המוקדנית, או כל אדם אחר.

המאשימה, מנגד, סבורה כי על אף שהנאשם היה שיכור בעת השמעת האמירה, לא הגיעה שכרותו לאותה רמה המלמדת על העדר יכולת לגבש כוונת איום. לשיטתה, הנאשם השמיע את האמירה על מנת להפחיד את המוקדנית.

בשים לב לטיבה של המחלוקת, הסכים הסניגור המלומד להגשת כלל ראיות המאשימה ותלה את יהבו בעדותו של הנאשם, להגנת עצמו.

לאחר שהוגשו כלל הראיות בהסכמה, העיד הנאשם. על פי עדותו, הוא נוהג לשתות אלכוהול מגיל צעיר; מעת היותו ילד נשר ממסגרות לימודים, שהה בפנימיות והסתבך עם החוק. עוד ציין כי הוא בעל עבר פלילי על רקע שימוש באלכוהול. לדבריו, באירוע קודם, בעודו בגילופין, שבר עם ידו חלון רכב, נחתך בידו ונעצר. ביום האירוע הגיע לביתו כשהוא שתוי, לאחר שהחל לשתות עם חברים כארבע-חמש שעות קודם לכן. אימו החלה להתווכח עימו וסירבה להכניסו בשל היותו שתוי. בצר לו צלצל למשטרה. בשיחות אלה לא ידע לומר היכן הוא מתגורר ובשלב מסוים אכן ציין באזני המוקדנית כי ירצח את רעייתו היה והמשטרה לא תגיע לעצרו. האמירה נאמרה ללא כל כוונה לאיים או להפחיד. הוא דיבר "שטויות" ואינו זוכר מה אמר. כל מטרתו הייתה להיעצר על מנת להעביר את המשך הלילה במעצר.

ב"כ הנאשם הפנה לראיות נוספות התומכות לשיטתו בעדות הנאשם, כמפורט בהמשך.

המאשימה, מנגד, טענה כי עיון בכלל הראיות ולרבות מענה הנאשם לשאלות החקירה הנגדית, מלמד על אינדיקציות שונות לפיהן הנאשם היה מודע לתוכן דבריו. מבין יתר טיעוניה, עיקר טיעונה הוא, כי עצם העובדה שהנאשם בחר להשמיע את האמירה בשיחה השלישית, מלמדת כי הסיק כי עליו לעשות כן על מנת להיעצר, לאחר שבשתי השיחות הקודמות נמנע מלהשמיע דבר איום.

3. דין והכרעה

לאחר ששמעתי בקשב רב את טיעוני הצדדים ועדותו של הנאשם, כמו גם עיינתי בראיות והאזנתי לשיחות מושא האישום, מצאתי לדחות את טענת הנאשם בדבר חלותו של סייג השכרות. להלן טעמי.

3.1 הוראות הדין

סע' 192 לחוק, שעניינו "איומים", קובע כי:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

עבירת האיומים נועדה להגן על שלווה נפשו וביטחונו של הפרט, כמו גם על חופש הפעולה והבחירה שלו. המדובר

בעבירה התנהגותית, שעל כן אין צורך להוכיח כי האיום אכן השיג את מטרתו של המאיים וכי ההפחדה או ההקנטה התממשה. די בפעולת האיום עצמה שנקלטה בחושיו של המאיים, אם בוצעה מתוך כוונה להפחיד או להקניט, כדי לגבש את העבירה. את שאלת התקיימותו של האיום יש לבחון לפי אמת מידה אובייקטיבית, קרי, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם מן הישוב בהתחשב בנסיבות האיום (רע"פ 8736/15 פלונית נ' מדינת ישראל, מיום 17.1.18).

היסוד העובדתי בעבירה כולל דיבור או התנהגות שיש בהם איום במובנו האובייקטיבי, הנבדקים בנסיבותיו הסובייקטיביות של המאיים, גם אם האיום הופנה שלא כלפי קולט האיום. ביסוד הנפשי של העבירה נכללת הלכת הצפיות. משכך, די בכך שהמאיים צפה ברמת הסתברות גבוהה כי דבריו עלולים להפחיד גם את קולט האיום כדי שתתבצע בכך עבירת איומים מושלמת. בכך מתגבש יסוד ה"כוונה" הנדרש בעבירה (רע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל, מיום 4.1.06).

סע' 34 לחוק קובע, כי מלבד אם נאמר בחיקוק אחרת, חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית. סע' 34כב(ב) קובע, כי היה והתעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילי, והספק לא הוסר, יחול הסייג.

סע' 34ט לחוק, שעניינו שכרות, קובע:

"(א) לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה במצב של שכרות שנגרמה שלא בהתנהגותו הנשלטת או שלא מדעתו.

(ב) עשה אדם מעשה במצב של שכרות והוא גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם העבירה היא של התנהגות, או באדישות אם העבירה מותנית גם בתוצאה.

(ג) גרם אדם למצב השכרות כדי לעבור בו את העבירה, רואים אותו כמי שעבר אותה במחשבה פלילית אם היא עבירה של התנהגות, או בכוונה אם היא מותנית גם בתוצאה.

(ד) בסעיף זה, "מצב של שכרות" - מצב שבו נמצא אדם בהשפעת חומר אלכוהולי, סם מסוכן או גורם מסמם אחר, ועקב כך הוא חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה.

(ה) סעיפים קטנים (א), (ב) ו-(ג) חלים גם על מי שלא היה חסר יכולת כאמור בסעיף קטן (ד), אך עקב שכרות חלקית לא היה מודע, בשעת מעשה, לפרט מפרטי העבירה."

קיימת פסיקה עניפה הן בדבר סייג השכרות על מאפייניו וטיבו והן בדבר ה"תפר" שבינו ולבין עבירת האיומים. לא אכביר מילים על אודות מושכלות יסוד שהן בגדר "שדה חרוש", אלא בהקשר המתבקש לעניינו בלבד (לסקירה ממצה ראו למשל את האמור בפסק דינו של כב' השופט אבו שחאדה, בת"פ (שלום רמלה) 44996-12-13 מדינת ישראל נ' ...).

מולוגטה, מיום 22.2.15).

השאלה האם התגבשה בנסיבות עבירת האיומים, שלובה בשאלת חלותו של סייג השכרות החלקית. המיקום הגיאומטרי של השניים הוא בצמידות האחת לאחד (ע"פ 6679/04 **סטקלר נ' מדינת ישראל**, מיום 11.5.06). מבין החלופות, עניינו בכניסה מדעת למצב של שכרות, שלא במטרה לבצע עבירה (- סע' 34ט(ב) לחוק). עבירת האיומים היא עבירה התנהגותית ובה כוונה מיוחדת, ובלשונה האחר- עבירת מטרה (פס"ד **לם הנ"ל**). משכך, לא חל אותו רכיב-מרחיב אחריות, מושא סע' 34ט(ב), המתקיים בנסיבות ביצוע עבירת התנהגות ללא כוונה מיוחדת (ראו רע"פ 6382/11 **קאדריה נ' מדינת ישראל**, מיום 9.6.13, פסקאות ע"ט- פ"ו לפסק דינו של כב' השופט (כתוארו אז) רובינשטיין).

"שכרות חלקית" היא מצב בו יש לעושה יכולת שכלית ורצונית להבין את מעשהו ולהימנע מהתנהגותו, אך בשל השכרות לא היה הוא מודע, בעת ביצוע העבירה, לפחות לאחד הרכיבים העובדתיים הנדרשים להתהוותה. כמו בעניינה של שכרות מלאה, גם כאן עולים מלשון הסעיף שלושה תנאים מצטברים לתחולת הסייג: היות המערער נתון תחת השפעת חומר משכר בעת ביצוע העבירה; אי-מודעותו לפרט מפרטי העבירה בשעת המעשה וקשר סיבתי בין החומר המשכר לבין אי-המודעות.

על מנת להכריע בשאלה האם הנאשם הגיע למצב של שכרות ולתנאים המצטברים הנדרשים כדי לשלול את יסוד הכוונה, הציבה הפסיקה שורה של אינדיקציות ראייתיות, לרבות, ובאופן לא ממצה: עדויות לגבי כמויות האלכוהול ששתה הנאשם או לגבי סימני שכרות בנאשם; עדויות מומחים לגבי מצב שכרות הנאשם על פי בדיקת דמו ונתוני האישיים; פעולות שביצע הנאשם והצהרות שהשמיע במהלך האירוע ובסמוך לפניו ולאחריו, בחינה עד כמה מסתברת התוצאה שהתרחשה, באופן המתיישב עם אי-שכרות וזכרונם של הנאשם את הפרטים הנוגעים לביצוע העבירה (ע"פ 7164/10 **ג'אן נ' מדינת ישראל**, מיום 1.12.11, סע' 13 לחו"ד כב' השופט עמית; **סטקלר**, סע' 63).

בפסיקה חוזרת ונשנית נקבע, כי לא בנקל יקבע כי נאשם היה שרוי במצב של שכרות חלקית (**סטקלר**, סע' 64) או מלאה. הרף הנדרש לשם קבלת טענה זו "גבוה עד אין גבוה" (**ג'אן**, שם, סע' 14), באופן שבו הטענה נדחתה גם במצבים שתוארו כשכרות "גבוהה ועמוקה", "התרופפות מעצורים נפשיים", היות הנאשם "שתוי לחלוטין ואחוז סחרחורת...שיכור מאוד" או "במצב מסטול לגמרי, שיכור מסריח, מזיע, רואים דבר כזה רק בסרטים" (כמצוטט מפסקי דין שונים, שם).

כך למשל ניתן להסיק לחובת הנאשם, על יסוד דבריו שלו לענין כמות השתייה (ע"פ 3579/14 **אטקלטה נ' מדינת ישראל**, מיום 3.1.16), גם בנסיבות בהן שטה בחבורה עם אחרים (ע"פ 8739/12 **מחאמיד מוחמד נ' מדינת ישראל**, מיום 9.6.15); והשוו: ע"פ 6331/11 **אשתי נ' מדינת ישראל**, מיום 7.3.13; ע"פ 8274/13 **מדינת ישראל נ' אבו ראס**, מיום 12.6.14). אף עצם צריכת כמות אלכוהול גדולה, כשלעצמה, אין בה די כדי לבסס את סייג השכרות (ע"פ 9258/00 **נטרלשווילי נ' מדינת ישראל**, מיום 20.1.02).

העולה מן המקובץ הוא, כי לפתחו של הנאשם מוטל נטל כבד להוכחת טיעונו בדבר קיומה של שכרות חלקית.

בהתאם לפריזמה האמורה, אבחן עתה את נסיבות האירועים מושא האישום.

3.2 יישום הדין בנסיבות

ב"כ הנאשם הפנה למספר אינדיקציות המלמדות לשיטתו על קיומו של סייג השכרות בנסיבות: הנאשם העיד כאמור, כי הוא צורך אלכוהול מגיל צעיר וכי הדבר השפיע על חייו ועל מגעיו עם החוק, מבלי שטיפול אי פעם בבעיה. לדבריו "כל שבוע אני שותה" (פ' עמ' 11 שו' 18) ואף למעלה מכך. עוד ציין כי שתה עובר לאירועים מושא האישום 6-10 כוסות של וודקה ובמשתמע גם וויסקי (אם כי בהודעתו במשטרה ת/8 ציין כי שתה 6-7 כוסות). אין חולק כי המאשימה לא ביצעה לנאשם בדיקת שכרות. הסניגור המלומד נמנע מלטעון כי מדובר במחדל חקירה והתייחס לנתון אחרון זה כאל נייטרלי. המאשימה נמנעה מלהתייחס לסוגית משנה זו.

עוד הפנה הסניגור לכך, כי בשיחותיו עם המוקדנית לא ידע הנאשם לומר היכן הוא מתגורר וכי מסר מידע זה לאחר שקיבל אותו מאימו. הוא אף לא ידע לומר באיזה קומה הוא מתגורר, על אף שהוא גר במקום מזה כשנה ובהינתן כי קיימות שתי קומות ובכל אחת מהן דירה. בשיחותיו עם המוקדנית נשמע הנאשם כשהוא מבולבל ולא ברור. את האמירה מושא האישום השמיע בקול מונוטוני ותוך שהוא "בולע מילים" בשיחה. בהגיע השוטרים לביתו, שמע אחד מהם מאימו כי הוא שתוי ומהנאשם עצמו שמע, במענה לשאלה מדוע איים לרצוח את רעייתו, כי הוא "שקרן וככה בא לו לשקר" (ת/1). השוטר דיין הריח מן הנאשם ריח אלכוהול (ת/2). לאחר שהובא לתחנה הניחו לו השוטרים לישון, משום שהבינו כי הוא שיכור ומשכך נחקר בחלוף כשלוש שעות.

לשיטת הסניגור, ניתן להסיק על עצמת השכרות גם מעצם התנהלותו של הנאשם, באופן כללי, שכן אדם סביר אינו מבקש להיעצר ושב ומבקש זאת פעם אחר פעם. מעדות הנאשם ניתן להסיק כי לא הייתה לו כל כוונה להפחיד את המוקדנית. מטרתו היחידה הייתה להיעצר.

אין בידי לקבל טיעון זה. בשים לב לרף הגבוה אותו הציבה הפסיקה, כמפורט מעלה, ובשים לב לעולה משילוב כלל הראיות, מן הדין לדחות את הטענה.

הנאשם נמנע מלהעיד איש, הן באשר לקיומה של בעיית אלכוהול ממשית והן באשר לקורות אותו ערב. להימנעות מלהעיד ולו מי מן החברים עימם צרך אלכוהול עובר לאירוע נודעת משמעות ראייתית לחובתו (ע"פ 728/84 **שמעון חרמון נ' מדינת ישראל**, פ"ד מא(3), 617, עמ' 624-625). גם עצם בעיית האלכוהול נותרה עמומה באשר להיקפה, שכן הנאשם עצמו ציין כי אינו צורך תמיד "כמויות גדולות", אלא "פעם ככה ופעם ככה" (פ' עמ' 10, שו' 3).

בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי הוא פסע מן הגינה הציבורית בה שתה לדבריו לשכרה, ללא עזרת איש, מרחק כחמש דקות הליכה לביתו, עלה במדרגות (כ-20-10) ופתח את הדלת, שלא הייתה נעולה. לאחר מכן התווכח עם אימו. בתום הוויכוח התקשר למשטרה (ת/5, דיסק ת/12, תמליל ת/6). נתונים אלה מלמדים על שליטה מסוימת, ממשית, שאינה מתיישבת עם שכרות ברמה גבוהה. עם זאת אין מדובר בנתון מכריע, כשלעצמו.

האזנה לשיחות מלמדת על כי תוכן דבריו והאופן בו נאמרו מתיישרים עם האפשרות לפיה היה שיכור- נתון עליו אין חולק. אכן, צודק הסניגור בטענתו, לפיה עצם פנייתו החוזרת של אדם למשטרה בבקשה להיעצר חריגה ואינה מתיישרת עם דרך התנהלותו של אדם סביר. אלא שאין בנתון זה כשלעצמו כדי לצלוח את הטענה בדבר חלות הסייג. הנאשם עצמו העיד כי היה נתון במצוקה. אף אם אתעלם מן העובדה כי ספק אם ניתן להפריד, שלא באופן מלאכותי, בין המצוקה ולבין האלכוהול ולבודד מי מהם כמניע להתנהלותו (ובהנחה כי האלכוהול העצים את המצוקה), עדיין המדובר בנתון אחד מבין כמה.

בשיחתו השניה עם המוקדנית ציין הנאשם כי הוא "רוצה להיכנס לבית סוהר". משנשאל מדוע השיב: "ככה סתם משעמם לי בחוץ". משעמם בחוץ". בחקירתו הנגדית אישר כי הוא הבין באותה שיחה כי נידת לא תגיע לעצרו רק משום שמשעמם לו (פ' עמ' 11 שו' 29 ועד עמ' 12 שו' 1). על אף האמור, משנשאל ע"י התובעת מדוע השמיע את דברי האיום בשיחה השלישית, התכופה לקודמתה, השיב כי הוא אינו יודע וציין כי היה נתון בלחץ ו"ללכת לתחנה". מיד אח"כ חזר בו מאמירתו הקודמת, וטען כי לא הבין שהשוטרים לא יגיעו רק משום שמשעמם לו (פ' עמ' 12, שו' 7-2). תשובה מתחמקת זו אינה מהימנה עליי. משהציעה לו התובעת לאשר כי השמיע דברי איום בשיחה השלישית, לאחר שהבין כי רק בכך יביא לידי הגעת השוטרים, הכחיש זאת (שם, שו' 14-8). בהמשך הדברים, בסמוך לאחר הכחשה נוספת, התייחס לאפשרות זו בציינו: "יכול להיות" (פ' עמ' 12 שו' 31 ועד עמ' 13 שו' 14).

לאחר השיחות עם המוקדנית, ירד הנאשם במדרגות עד הגיע השוטרים. השוטר דיין, שהגיע לבית הנאשם, ציין כי האחרון הריח מאלכוהול. עם זאת ציין כי הנאשם "דיבר ברור (כ)שהגיע אלי הלך רגיל לא מתנדנד או תנועות כבדות" (ת/2).

לשוטר נסים מסר הנאשם, כי הוא אינו מעוניין בעו"ד משום שלא עשה כלום, ומשזה ציין בפניו כי עבר עבירת איומים השיב: "הכל טוב אל תדאג אני לא זוכר מה אמרתי אני אצא מזה" (ת/3). עובר לחקירתו במשטרה ישן הנאשם, אך לסירוגין (פ' עמ' 14 שו' 29-20). בחקירתו (ת/8) ציין בפני החוקר את קורות האירוע, באופן המתיישר היטב עם המסקנה ההגיונית, לפיה הוא בחר להשמיע דברי איום כדי להניע את המשטרה להגיע אליו. לדבריו: "אני חזרתי הביתה... וביקשתי נידת כי אני רוצה להיכנס לבית הסוהר ואז חיכיתי לניידת והיא לא באה אז אני התקשרתי שוב למשטרה אז אמרתי להם 'אני עוד מעט רוצח את האישה שלי אם לא תבואו אני רוצח אותה' ואז ירדתי למטה וחיכיתי לניידת שתגיע..." (שם, שו' 25-22). כך אמר "סתם" ללא כוונה לפגוע ברעייתו (שו' 41 ואילך).

מסקנתי היא, כי בעוד בחקירתו בתחנה אישר הנאשם, למעשה, כי גיבש כוונה לאיים, הרי בעדותו ניסה ככל יכולתו להקהות מעצמת הדברים, לשווא. גם מעדותו בפניי, בצד אמירות מנקות, השמיע באופן חלקי אמירות אחרות, המתיישרות עם תזת המאשימה. הנאשם תיפקד "בתוך" הסיטואציה כמי המודע למשמעות מעשיו. העובדה לפיה בחר להשמיע תוכן מאיים באזני המוקדנית בשיחה השלישית, לאחר שבשתיים הקודמות נמנע מלעשות כן, מדברת בעד עצמה ולא שמעתי מפי הנאשם כל הסבר משכנע שיש בו כדי לסתור את המשמעות המפלילה המתבקשת מכך, על פי הגיונם של דברים.

הנאשם לא ביקש לאיים על רעייתו ואף לא הואשם בכך. מטרתו העיקרית והסופית הייתה להיעצר. מן הראיות עולה כי לאחר שלא עלה בידו להשיג את מטרתו, השמיע את דברי האיום. דברי האיום כלפי המוקדנית נועדו להפחידה- לא

כמטרה נפרדת בפני עצמה, אלא על מנת להניעה לפעול כשוטרת ובכך להניע מהלך שיביא בסופו של דבר למעצרו, כפי שביקש כל העת. הנאשם- על פי פשוטם של דבריו שלו בחקירתו במשטרה- מאשר למעשה כי כך פעל.

אין לקבל הפרדה מלאכותית בין מטרה להניע את השוטרת להביא לידי מעצרו ולבין מטרה להפחידה. הדברים שזורים האחד בשני, שכן ההפחדה היא שגורמת להזנקת השוטרים לבית הנאשם, ואחת היא אם המוקדנית פחדה סובייקטיבית אם לאו. כל מי שדעת בראשו מבין היטב כי השמעת איום לרצוח אישה מעלה חשש מידי בלב כל שומע וכי היא אמורה להביא- ואף תביא בהכרח- לתגובה מעשית של איש מרות, בהתאם, על מנת לסכל את אפשרות מימוש אותו איום.

עצם העובדה שהנאשם לא ביקש, כמטרה בפני עצמה, להפחיד את השוטרת, אלא אך להיעצר, אינה מקימה לו הגנה מפני הרשעה. די בכך שהתכוון להפחיד את השוטרת, ללא קשר למטרה או מטרות אחרות שעמדו לנגד עיניו, כדי לגבש את עבירת האיומים.

העולה מכל המקובץ הוא, כי בשילוב בין השניים, לא רק שאין די בטיעוני הנאשם כדי לצלוח את הרף הגבוה ולשכנע כי היה שיכור חלקית, אלא שקיימות ראיות המלמדות פוזיטיבית על כוונתו להפחיד ולאיים. הנאשם היה בגילופין. השכרות השפיעה עליו ועל דרך התנהלותו. עם זאת אין המדובר בשכרות שהגיעה כדי דרגה השוללת ממנו את היכולת לגבש את היסוד הנפשי שבעבירת האיומים. לא עלה בידי הנאשם לסתור את החזקה הקבועה בדין, בדבר אי חלות הסייג.

בסיפא הדברים אציין כי אין במסקנתי לפיה הנאשם ביצע את עבירת האיומים, כדי לשלול את טענת הסניגור לפיה הנאשם פעל כמי שזעק לעזרה. זעקתו זו לעזרה, קרי- המניע הכולל למעשיו, יובא בחשבון במניין שיקוליי בהמשך הדרך. לעת הזו, בגדרי הכרעת הדין, המסקנה המשפטית היא כי אין בקיומה של אותה זעקה לעזרה, כשלעצמה, כדי לפטור את הנאשם מאחריות בפלילים למעשיו.

לאור כל האמור אני מוצא להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

הדיסק (ת/12) מושב לידי המאשימה במועד שימוע הכרעת הדין.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ה' אדר א' תשע"ט, 10 פברואר 2019, במעמד הצדדים